

Nincs jelentősége a történet szempontjából, hogy amikor megszólított a Blaha Lujza téri buszmegállóban, éppen azon tűnődtem, mennyiben lennék más ember, ha Budapest helyett mondjuk Nyíregyházán, Szegeden, Nagyatádon, esetleg Marosvásárhelyen vagy Érsekújváron nővök fel. Ha Stockholmban, Nairobian, Pekingben... – ebbe bele sem tudtam gondolni. Közben próbáltam elképzelni, mi járhat a mellettem mobilnt nyomogató, tizenhárom év körüli fiú fejében – de ez már igazán nem tartozik ide.

Tömény parfümillata egy pillanattal megelőzte.

– Jó estét, uram! Borzasztóan restellem, hogy zavarom kell. A segítségét kérném, ha megengedi...

Elegáns, ötvenes hölgy állt előttem, akinek külseje – a tökéletes frizurától a finom bundán, aranyóráan és ékszereken át a drága cipőig – kirívó jómódról árulkodott. Előadta, hogy a buszon felválták a táskáját, és összes pénzét-iratát tartalmazó tárcájával együtt mobiltelefonját is ellopták. Vidéken lakik, pénzre lenne szüksége, hogy hazajusson – természetesen azonnal megküldi a címemre.

Gondolkodtam egy keveset a válasz előtt.

– Igen, tudok segíteni. Egy szót sem hiszek el abból, amit mondott, viszont ötezer forintot fizetek, ha beül velem valahova, és elmeséli az élettörténetét. A fogyasztását is állom, és rögtön az elején adok egy ezrest, hogy lássa, komolyan gondolom. Író vagyok ugyanis – nagyképűsködtem –, érdekelnek az emberi sorsok.

Számítottam rá, hogy bizonygatni kezdi igazát, esetleg azonnal továbbáll, de némi habozás után elfogadta az ajánlatot. Ahogy elindultunk az Erzsébet körút felé, máris izgatottan vettem sorra a lehetőségeket. Megírhatnám úgy, ahogy történt, de az túlságosan snassz. Kéne valami csavar... Megvan! Az ő szemszögéből mutatom be, egyes szám első személyben – csak egy rövid kerettörténetet kell kitalálni hozzá. Vagy másik sztoriba ágyazva, harmadik szereplő előadásában – bár talán nincs értelme ennyire túlbonyolítani.

– Nem szeretnék segítséget nyújtani a csaláshoz – egy közeli kávézó asztalánál ültünk –, mégsem bírom ki, hogy ne hívjam fel a figyelmét néhány hibára, amit elkövetett.

Egykedvűen kevergette kapucsínóját.

– Hogy is mondjam... Erősen túljátssza a szerepét. Például azt a szöveget, hogy idegességében bevett négy Algoprint, én biztos kihagynám. Ahogy azt sem kellene hangoztatni, hogy nincs hozzászokva a kolduláshoz. Gyanús, ha valaki túlságosan hangsúlyozza, hogy nem hazudik. Enyhe túlzás a ruha is, a smink, az ékszerek... Aztán, hogy „a mobilomat is elvitték, letiltattam, de a telefonszámát, ugye, továbbra is fizetni kell...” Elnézést, de ez szörnyen ostoba baklövés. Talán nem kell magyaráznom, miért.

Nagyot ásított, és kinézett az ablakon.

– De térjünk a tárgyra. Minden érdekel, a gyerekkorától kezdve. Hol nőtt fel, milyen körülmények között? A szülei nevelték vagy egyedül az anyja, apja, esetleg valaki más? Mit szeretett játszani? Sok barátja volt? Hova járt iskolába? Gyakran kapott verést? Milyen tanuló volt? Tartott háziállatot? Ismerte a nagyszüleit? Jártak nyaralni? Ki volt az első udvarlója? Házas? Elvált? Van gyereke? Nem is tudom... annyi kérdésem van... Mi a végzettsége? Hol dolgozott? Akkor is érdekelné mindez, ha hajléktalan kéregető lenne, de így még sokkal inkább. Mi vitte rá, hogy emberek átverésével keressen pénzt? Beszédmódja, mozdulatai művelt, polgári háttérrel sejtetnek. Az ilyesmit nem lehet csak úgy, egyik napról a másikra elsajátítani. Milyen könyveket olvasott? Szereti a zenét? És... egyedül él? Ha nem, kivel? Elmeséli otthon, aznap kiket sikerült behúzni a csöbe? Nevetnek rajta? Különös elgondolni, hogy anyukám nagyjából egyidős önnel... Mit csinál esténként? Tévét néz? A jóknak vagy a rosszaknak drukkol a filmekben?

– Egy pillanat, ki kell mennem a mosdóba – szakított félbe –, utána mindenre felelek.

Nem jött vissza persze, ahogy talán már kitalálta az olvasó. Hiszen néhány sor van csak hátra.

„Sajnos, nem tudok segíteni” – motyogtam a valóságban, miután előadta kérését az utcán, és hazasiettem laptopomhoz. Valami azt súgja, jobb is, hogy megválaszolatlanul maradtak kérdéseim.